

Razumeti, a ne suditi

Žurila je niz stepenice. Ako bude trčala, stići će u prizemlje pre zvona... pre nego što oni izađu iz učionice. Uzela je gitaru, zgrabila ranac i potrčala na ulicu. Za danas je dosta. Već počinje da pada mrak, a ona još nije ni blizu centra grada. Zadržava dah pa teško uzdiše, i uplakana, ponovo počinje da trči. Zašto je život tako okrutan prema njoj?

*

Prsti su joj se smrzavali, žice su škripale i prolaznici nisu bili tako milostivi kao juče. Zaradila je malo... premalo. Stigla je kući kada je već uveliko pao mrak i ulice se ispunile dimom. Ovaj novembar će biti hladan. „Anja, stigla si?“, začulo se tiho iz dnevne sobe. Devojčica je ušla i sela kraj majke na kauč. Posmatrala je te iskrene oči i slušala kako joj škripe pluća dok se upinje da diše normalno. Zašto je već počela da joj opada kosa? „Dobila sam pet iz biologije, mama. I profesorica matematike me je pohvalila.“, rekla je stegnutog grla. Ali majka to nije čula. Već je ležala okrenuta na drugu stranu i gušila se u kašlju. Ovo će biti još jedna neprospavana noć...

*

„Ej, eno je pevačica broj jedan! Kad ćemo gledati nastup u bečkoj operi?!“ Ne slušajući ih, Anja je istrčala sa pola predavanja. Briga je za školu, danas će otići ranije u centar. Mora da zaradi što više, pre nego što dođe zima. Smrzavajući se, pevala je svom snagom. Trudila se da izgleda veselo. Prolaznici su sa smeškom ubacivali novčiće diveći se tome koliko ta devojčica voli da peva. Eto koliko toga jedan smešak može da sakrije, a oči da zamaskiraju. Fali joj još tako malo.

*

Već dve nedelje Anje nema u školi. Niko je nije video. Niko ništa nije čuo. Nije se znalo gde je Anja... Sedeći pored aparata, Anja je posmatrala svoju majku. Spavala je, lica kao u devojčice, i nešto ozbiljno sanjala. Anja je stavila majčinu ruku u svoju. Vredelo je. Ušao je doktor – „Sve je zasad dobro, izgleda da je majka pobedila rak. Za nekoliko dana, terapija će početi i oporavak će biti težak i dug“. – „Nema veze, imam ja gitaru“, rekla je Anja doktoru zadovoljno se smeškajući. Sve će biti u redu.

*

Navukla je rukavice i isekla ih na krajevima prstiju. Nije zima jača od nje. Mислеći na svoju majku i njenu, nekada dugu, plavu kosu, Anja je pevala i svirala prepuna energije. Ali zaboravila je jedno. Raspust je počeo. Videće je cela škola. Praveći se da ne vidi osobe iz svog razreda, Anja se okrenula ka drugoj strani šetališta. „Ali nama niko nije rekao da je ovo bečka opera! Možemo dobiti karte za prvi red?“ Celo društvo je prasnulo u smeh. Anji je krenula suza. Ne! Ona je jaka, jača od njih! Ovde je zbog svoje mame! Okrenula se ka njima čudnog pogleda. Društvo je ustuknulo i prestalo da se smeje. Sada, kada su je malo bolje pogledali, videli su njeno nevino i povređeno lice. Zašto je takva? Treba li joj pomoć? Jedan momak je istupio iz grupe. „Znaš, i ja volim da pevam. Posebno volim Balaševića i Čolića. Znaš li neke njihove pesme?“ Ubrzo se šetalištem širio zvuk pesme o devojci sa čardaš nogama. Neko je konačno obratio pažnju na nju. Neko je, konačno, nije samo zaobišao i popreko pogledao... Anja je prvi put stvarno uživala u muzici. Čak se iskreno i smejala.

*

„Pomozimo Anji i njenoj majci!“ Natpis je stajao, Matej je pevao. Naišla je Anja. Spremna za još jedno hladno popodne, nije verovala očima. Ne, to nije Matej. Ne, on to ne čini za nju. „Hej, pa šta gledaš?! Ne mogu sam i da pevam i da sviram“, pobunio se Matej. Anja se brzo raspakovala i zapevala. Sada joj hladnoća nije smetala. Pogledi je nisu boleli. On je bio tu za nju.... „Lakše je zajedno“, dobacio je Matej.

*

Dani su odmicali, novčići se množili. Matej je čak upoznao Anjinu majku. To je bilo čarobno posle podne. Dogovorio se sa Anjom da idu zajedno u školu i iako se pobunila, Anja je bila potajno za tu ideju. Idući prema školi, ugledala je svoje odeljenje. Zastala je. „Šta je bilo? Zar su ti oni još uvek problem? Hajde dođi, zajedno ćemo proći pored njih“, rekao je Matej. Kada su bili tik uz njih, društvo se okrenulo. Ali ovaj put, nije bilo dobacivanja. Nije bilo smeha. Svi su bili ozbiljni. Upućivali su Anji saosećajne poglede. „Izvini Anja, nismo znali“. Ona se ukopala. Zašto joj se izvinjavaju? Matej je uhvatio za ruku. Krv joj je prostrujila telom. „Niste znali, ali niste morali ni da sudite!“, rekao je. Pogledao je Anju, poljubio je u čelo i pošao sa njom u školu.

Martina Kujundžić, Gimnazija "Svetozar Marković" 3.d, Subotica,